REPUBLIKA HRVATSKA
UPRAVNI SUD U ZAGREBU
Zagreb, Avenija Dubrovnik 6 i 8

Poslovni broj: Us I-221/2025-5

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Upravni sud u Zagrebu, po sucu tog suda Jasni Peroš Nikolić, kao sucu pojedincu, uz sudjelovanje zapisničarke Anđele Hambašić, u upravnom tužitelja HŽ Putnički prijevoz d.o.o. iz Zagreba, Strojarska cesta 11, OIB: 80572192786, protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Ulica Roberta Frangeša-Mihanovića 9, OIB: 87950789661, radi inspekcijskog nadzora, dana 5. studenoga 2026.,

p r e s u d i o j e

Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje rješenja Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, KLASA: UP/I-341-05/24-02/01, URBROJ: 376-03-24-22 od 16. prosinca 2024.

Obrazloženje

1. Osporavanim rješenjem tuženika utvrđeno je da je rješenje inspektora za regulaciju tržišta željezničkih usluga i zaštitu prava putnika u željezničkom prijevozu Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, KLASA: UP/I-341-05/24-02/01, URBROJ: 376-03-24-04 od 22. travnja 2024., postalo izvršno 10. svibnja 2024. te da tužitelj po istome nije postupio pa mu se nalaže da odmah po primitku tog rješenja postupi po točki III. izreke izvršnog rješenja, na način da ako se prilikom polaska ili u slučaju propuštanja veze ili otkazivanja putovanja može razumno očekivati da će dolazak na konačno odredište predviđen ugovorom o prijevozu kasniti 60 minuta ili više, da odmah putnicima ponudi izbor između predviđenih opcija i poduzima potrebne mjere u tom pogledu, odnosno osigura provođenje članaka 18. Uredbe (EU) 2021/782 Europskog parlamenta i Vijeća od 29. travnja 2021. o pravima i obvezama putnika u željezničkom prijevozu. Odgovornoj osobi tužitelja […], izriče se novčana kazna u iznosu od 2.000,00 eura te mu se nalaže da ju uplati u roku 8 dana od dana primitka tog rješenja u Državni proračun i da u istom roku dostavi dokaz o izvršenoj uplati. U slučaju da tužitelj ne postupi po točki II. izreke rješenja, odgovornoj osobi tužitelja izreći će se novčana kazna u iznosu od 4.000,00 eura, a u slučaju daljnjeg neizvršenja, izreći će se novčana kazna u dvostrukom iznosu.

2. Tužitelj tužbom pobija zakonitost osporavanog rješenja, u bitnome navodeći da nije jasno koja je pravna osnova za donošenje pobijanog rješenja, budući da se tuženik u uvodu poziva na članke 32. i 33. Zakona o regulaciji tržišta željezničkih usluga i zaštiti prava putnika u željezničkom prijevozu (Narodne novine, broj: 104/17), koji uređuju obavljanje inspekcijskog nadzora i ovlasti inspektora, a istovremeno i na članke 39. i 142. Zakona o općem upravnom postupku, koji uređuju donošenje i sadržaj rješenja o izvršenju i prisilno izvršenje nenovčanih obveza novčanom kaznom. Pritom napominje da je, sukladno članku 33. stavku 5. Zakona o regulaciji tržišta željezničkih usluga i zaštiti prava putnika u željezničkom prijevozu, inspektor dužan u roku od 30 dana od dana završetka inspekcijskog nadzora ili zaprimanja izvješća o utvrđenim činjenicama presudnim za donošenje rješenja, donijeti rješenje pa je time pobijano rješenje doneseno izvan propisanog roka, obzirom da je tuženik 11. studenoga 2024. zaprimio zadnje očitovanje tužitelja. Nadalje, navodi da je utvrđeno da je rješenje KLASA: UP/I-341-05/24-02/01, URBROJ: 376-03-24-04 od 22. travanja 2024. postalo izvršno 10. svibnja 2024. te da po istome nije postupio. Unatoč tome što mu nije ostavljena mogućnost podnošenja žalbe protiv navedenog rješenja, već je u uputi o pravnom lijeku izričito navedeno da protiv istog žalba nije dopuštena, tuženik navodi da je navedeno rješenje postalo izvršno 10. svibnja 2024., što pretpostavlja da je računao protek roka za žalbu. Navodi da mu je time uskraćeno pravo na žalbu zajamčeno Ustavom Republike Hrvatske. Navodi da je člankom 10. stavkom 2. Zakona o regulaciji tržišta željezničkih usluga i zaštita prava putnika u željezničkom prijevozu propisano da se protiv odluka regulatornih tijela i rješenja inspektora iz područja zaštite prava putnika može pokrenut upravni spor pred mjesno nadležnim upravnim sudom, no nije propisano da žalba nije dopuštena, što također ukazuje na pogrešnu uputu. Nadalje navodi da pobijano rješenje nema sadržaj propisan člankom 139. Zakona o općem upravnom postupku. Navodi da rješenje nema ni vrijeme ni mjesto ni način izvršenja i da ga nije moguće pravno ni stvarno izvršiti, što predstavlja razlog za oglašavanje istog ništavim. Osim toga, napominje da tuženik uopće nije nadležan za provedbu Uredbe (EU) 2021/782 Europskog parlamenta i Vijeća od 29. travnja 2021. o pravima i obvezama putnika u željezničkom prometu, budući da je nadležnost tuženika uređena člankom 28. Zakona o regulaciji tržišta željezničkih usluga i zaštita prava putnika u željezničkom prijevozu (Narodne novine, broj: 104/17), kojim je taksativno pripisano da su nadležnosti tuženika sljedeći poslovi: 1. Provedba Uredbe (EZ) broj 1371/2007, 2. Postupanje po službenoj dužnosti o zaštiti prava putnika, 3. Rješavanje u postupku po zahtjevu putnika u vezi s reklamacijom Povjerenstva za reklamacije potrošača pri željezničkom prijevozu i 4. Inspekcijski nadzor u području zaštite prava putnika. Dakle, smatra da je tuženik prekoračio svoje ovlasti. Navodi da bi u protivnom zakonodavac Zakonom o izmjenama i dopunama predmetnog zakona propisao nadležnost tuženika za provedbu istog, a što nije učinio. Napominje da niti jednom odredbom predmetne Uredbe nije željezničkom prijevozu putnika nametnuta obveza da propiše interni poslovni proces koji će osigurat provođenje članka 18. Uredbe (EU) 2021/782 Europskog parlamenta i Vijeća od 29. travnja 2021. o pravima i obvezama putnika u željezničkom prometu kako je to naložio tuženik točkom II. rješenja od 22. travnja 2024. Unatoč tome, je postupio sukladno traženju tuženika i dostavio uputu za postupanje u slučaju većih poremećaja u prometu kao i ažuriranu uputu. što nedvojbeno dokazuje da poduzima mjere i izvan propisanih Uredbom (EU) 2021/782 Europskog parlamenta i Vijeća od 29. travnja 2021. o pravima i obvezama putnika u željezničkom prijevozu. Navodi da predmetna Uredba, pa tako niti citirane odredbe članka 18. iste Uredbe, više nisu na snazi pa su stoga bespredmetne prekršajne sankcije za kršenje iste sadržane u članku 36. Zakona o regulaciji tržišta željezničkih usluga i zaštita prava putnika u

željezničkom prijevozu. Međutim, iz obrazloženja rješenja proizlazi da ga tuženik tereti za postupanje, odnosno nepostupanje po članku 18. Uredbe (EU) 2021/782 Europskog parlamenta i Vijeća od 29. travnja 2021. o pravima i obvezama putnika u željezničkom prijevozu, a koje nije propisano kao prekršaj. Stoga smatra da je tuženik povrijedio načelo zakonitosti sadržano u članku 2. stavku 3. Prekršajnog zakona. Osim toga smatra da izreka pobijanog rješenja kao ni izreka rješenja od 22. travnja 2024. ne sadrži činjenični opis prekršaja koji mu se stavljaju na teret niti druga bitna obilježja prekršaja kao što su vrijeme i mjesto počinjenog prekršaja no činjenični opis navodnog prekršaja ne odgovara navedenom u obrazloženju rješenja od 22. travnja 2024. Posljedično tome smatra da je tuženik protuzakonito izrekao odgovornoj osobi tužitelja […], novčanu kaznu od 2.000,00 eura, te je propustio obrazložiti njegovu visinu. Smatra da je tuženik povrijedio načelo zakonitosti, načelo razmjernosti u zaštiti prava stranaka i javnog interesa, načelo utvrđivanja materijalne istine, načelo samostalnosti i slobodne ocijene dokaza, načelo učinkovitosti i ekonomičnosti te prava stranke na pravni lijek. Navodi kako on u većini slučajeva ne raspolaže materijalnim dokazima za postupanje sukladno navedenoj odredbi, budući da većina putnika u tim rijetkim situacijama kašnjenja vlaka 60 minuta i više se odlučuje na nastavak putovanja vlakom odnosno autobusom angažiranim od strane tužitelja ili vlastitim prijevozom. Navodi da ne može prisilno zahtijevati od putnika podatke o bankovnim računima na koje bi im izvršio povrat troškova. Također, navodi da ulaže razumne napore da se izbjegne dodatne veze i da se osigura da kašnjenje u ukupnom trajanju putovanja bude što kraće moguće, a, osim toga, ne može utjecati na prohodnost željezničke infrastrukture. Pretpostavlja da je razlog novčanog kažnjavanja […] osobni animozitet inspektora […] koji je bio ranije zaposlen kod tužitelja.

3. Predlaže da Sud usvoji tužbeni zahtjev i oglasi ništavim odnosno poništi osporavano rješenje te izvrši […], povrat iznosa od 2.000,00 eura uplaćenog na ime protuzakonito izrečene novčane kazne.

4. Tuženik u odgovoru na tužbu u bitnome navodi da je rješenje tuženika od 22. travnja 2024. pravomoćno jer je sukladno članku 24. stavku 1. Zakona o upravnim sporovima nesporno protekao rok od 30 dana za podnošenje tužbe protiv navedenog rješenja. Naime, tužitelju je navedeno rješenje od 22. travnja 2024. dostavljeno 24. travnja 2024. te zadnji dan za podnošenje tužbe bio 24. svibnja 2024. Napominje da tužitelju nije dopušteno osporavati rješenje tuženika od 22. travnja 2024. Navodi da je Zakon o regulaciji tržišta željezničkih usluga i zaštiti prava putnika u željezničkom prijevozu lex specialis u odnosu na Zakon o općem upravnom postupku, ali se Zakon o općem upravnom postupku, kao lex generalis, primjenjuje u svim slučajevima u kojima ništa nije propisano tim posebnim zakonom. Navedeno je slučaj sa izvršenjem rješenja, a što je regulirano člancima 133. do 149. ZUP-a. Navodi da je rješenje doneseno u roku, budući da je zadnje očitovanje tužitelja zapirimo 14. studenoga 2024. te je zadnji dan roka od 30 dana padao 14. prosinca 2024., u subotu, slijedom čega je, sukladno članku 81. stavku 2. ZUP-a, rok isticao 1. sljedećeg radnog dana, a što je 16. prosinca 2024., kad je pobijano rješenje doneseno. Također, napominje da je člankom 10. stavkom 2. Zakona o regulaciji tržišta željezničkih usluga i zaštiti prava putnika u željezničkom prijevozu propisano da se protiv odluka regulatornog tijela i rješenja inspektora iz područja zaštite prava putnika može pokrenuti upravni spor pred mjesno nadležnim upravnim sudom. U konkretnom slučaju žalba nije moguća jer ne postoji drugostupanjsko tijelo koje bi o istoj odlučivalo, kako je to propisano člankom 105. stavkom 1. Zakona o općem upravnom postupku. Stoga je jedino moguća sudska zaštita, na koju je tužitelj i upućen, neovisno o pravnom lijeku (žalba/tužba). Navodi da je rješenje pravno moguće jer postoji izričita obveza tužitelja propisana člankom 18.

Uredbe (EU) 2021/782 Europskog parlamenta i Vijeća od 29. travnja 2021. o pravima i obvezama putnika u željezničkom prijevozu koji je bio predmet nadzora. Navodi da bi stvarna nemogućnost izvršenja postojala da je naložio postupanje u odnosu na kašnjenje od 60 minuta ili dulje koje se već dogodilo, a koja su evidentirana tijekom nadzora. Ističe da je u izreci jasno navedeno da tužitelj u slučaju da prilikom polaska ili u slučaju propuštanja veze ili otkazivanja putovanja može razumno očekivati da će do dolaska na konačno odredište predviđeno ugovorom o prijevozu kasniti 60 minuta ili više mora odmah postupiti sukladno članku 18. Uredbe (EU) 2021/782. Tuženik ne može znati kada će se takav slučaj zaista dogoditi u praksi, ali je dovoljno određeno koji su to slučajevi kašnjenja vlaka. Pojašnjava da je broj vlakova koji su kasnili 60 minuta ili više u 2024. bio 1551, što predstavlja samo 0,65% svih vlakova koji prometuju na željezničkoj mreži, ali, unatoč tome, tužitelj do sada nije postupao sukladno članku 18. Uredbe (EU) 2021/782. Vezano za nadležnost provođenja Uredbe (EU) 2021/782 , ističe da je stupio na snagu Zakon o izmjenama i dopunama Zakona o regulaciji tržišta željezničkih usluga zaštiti prava putnika u željezničkom prijevozu, kojim se člankom 6. u članku 28. stavku 1. točke 1. mijenja Uredba i to na način da se Uredba EZ broj: 1371/2007 zamjenjuje Uredbom (EU) 2021/782. Pored toga, člankom 40. Uredbe (EU) 2021/782 je Uredba EZ broj: 1371/2007 stavljena van snage s učinkom od 7. lipnja 2023., a upućivanje na Uredbu stavljenu izvan snage smatra se upućivanje na ovu Uredbu. Također navodi da je tijelo nadležno za provođenje Uredbe 1371/2007 još od stupanja na snagu Zakona o regulaciji tržišta zajedničkih usluga, što se ne može anulirati samom činjenicom izmjene Uredbe. Navodi da je Uredba 2021/782 u primjeni od 7. lipnja 2023, a osim toga europske uredbe su izravno primjenjive i obvezuju Republiku Hrvatsku kao državu članicu, zbog čega smatra da nije sporna njegova nadležnost za provedbu Uredbe 2021/782. Vezano za pozivanje tužitelja na članak 36. stavak 1. točku 10. do 13. Zakona, kojim su propisani prekršaji za nepostupanje sukladno članku 18. stavcima 1.,2.,3. i 5. Uredbe 1371/2007, ističući kako navedene odredbe više nisu na snazi pa su bespredmetne prekršajne sankcije za kršenje iste, te da ga se tereti za nepostupanje po članku 18. Uredbe 2021/782, a što nije propisano kao prekršaj, pa da je time povrijeđeno načelo zakonitosti propisano člankom 2. stavkom 3. Prekršajnog zakona, tuženik navodi da su prekršajni postupci različiti od postupaka izvršenja po člancima 133. do 149. ZUP-a te u slučaju prekršajnog postupka tuženik djeluje kao ovlašteni tužitelj, a odluku o počinjenom prekršaju donosi prekršajni sud, dok je u konkretnom slučaju postupao po ZUP-u i koristio institut izvršenja rješenja, za koji je irelevantno postoji li za konkretnu odredbu zakona propisani prekršaj. Vezano za izricanje novčane kazne odgovornoj osobi tužitelja, odgovara kako je pravna osnova jasno navedena i obrazložena u osporavanom rješenju, a to je članak 142. ZUP-a. Napominje kako tužitelj nije dokazao da je u konkretnim slučajevima kašnjenja postupao sukladno članku 18. Uredbe 2021/782, odnosno putnici nisu bili informirani o svojim pravima, nije im ponuđen povrat iznosa prijevozne karte, a kamoli alternativni prijevoz pa su putnici bili prepušteni sami sebi. Primjerice, vlak broj 4000, koji je prometovao 11. srpnja 2024., kasnio je više od 60 minuta, a tužitelj nije dostavio niti jedan dokaz kojem bi dokazao postupanje sukladno članku 18. Uredbe 2021/782, a niti je inspektor prilikom nadzora utvrdio postupanje sukladno članku 18. Uredbe 2021/782. Napominje da je člankom 6. stavkom 4. Zakona propisano kako se na upravljanje tuženikom primjenjuje odredbe Zakona kojima je uređeno područje elektroničke komunikacija i opći akti tuženika te sukladno članku 9. stavcima 1. i 4. Zakona o elektroničkim komunikacijama tuženik je samostalna, neovisna i neprofitna pravna osoba s javnim ovlastima u okviru djelokruga i nadležnosti propisanih ovim Zakonom te posebnim zakonima kojima se uređuje područje poštanskih usluga i regulacija tržišta

željezničkih usluga, kao i da je zabranjen svaki oblik utjecaja na rad tuženika koji bi mogao ugroziti njegovu samostalnost i neovisnost.

6. Predlaže da Sud odbije tužbeni zahtjev kao neosnovan.

7. Budući da su u konkretnom slučaju ispunjeni uvjeti iz članka 98. stavka 1. točke 4. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj 36/24 i 39/26 - dalje ZUS), Sud je spor riješio bez rasprave, a nakon što je strankama, sukladno članku 6. ZUS-a, dana mogućnost izjasniti se o zahtjevima i navodima drugih stranaka te o svim pitanjima koja su predmet ovog upravnog spora.

8. Radi ocjene zakonitosti osporavanog rješenja, Sud je izvršio uvid u sudski spis i isprave priložene spisu tuženika.

9. Na temelju razmatranja svih činjeničnih i pravnih pitanja, Sud je ocijenio tužbeni zahtjev neosnovanim.

10. Odredbom članka 139. stavka 1. Zakona o općem upravnom postupku (Narodne novine, broj 47/09 i 110/21, dalje: ZUP) propisano je da ako izvršenik ne postupi po izvršnom rješenju, donosi se rješenje o izvršenju u pisanom obliku.

11. Prema stavku 2. toga članka ZUP-a rješenje treba sadržavati vrijeme, mjesto i način izvršenja. Rješenjem se može odrediti dodatni rok za ispunjenje obveze ili odrediti da se obveza ispuni odmah.

12. Stavkom 3. toga članka Zakona propisano je da rješenje mora sadržavati opomenu o novčanoj kazni i iznos kazne. Kad se izvršenje provodi putem trećih osoba, potrebno je navesti obvezu izvršenika da snosi troškove izvršenja.

13. Stavkom 4. toga članka ZUP-a propisano je da žalba protiv rješenja o izvršenju može se uložiti samo na vrijeme, mjesto i način izvršenja i nema odgodni učinak.

14. Člankom 142. stavkom 1. ZUP-a propisano je da će javnopravno tijelo koje provodi izvršenje prisilit izvršenika na ispunjenje obveze iz rješenja novčanom kaznom, ako je izvršenik ne ispuni sam, ako izvršenje putem trećih osoba nije moguće ili je neprikladno za postizanje svrhe izvršenja.

15. Prema stavku 2. toga članka ZUP-a novčana kazna kojom se fizička osoba prisiljava na izvršenje izriče se rješenjem u iznosu do dvije prosječne godišnje bruto plaće ostvarene u Republici Hrvatskoj u prethodnoj godini. Novčana kazna kojom se pravna osoba prisiljava na izvršenje izriče se rješenjem odgovornoj osobi te pravne osobe u iznosu do deset prosječnih godišnjih bruto plaća ostvarenih u Republici Hrvatskoj u prethodnoj godini. Žalba na rješenje o novčanoj kazni ne odgađa izvršenje rješenja.

16. Stavkom 3. toga članka ZUP-a propisano je da će se u slučaju daljnjeg neispunjavanja obveze, izreći druga, veća novčana kazna unutar utvrđenog raspona. Ako je potrebno, novčana kazna može se izreći i više puta.

17. Iz podataka spisa predmeta, dostavljenog ovom Sudu uz odgovor na tužbu, proizlazi da je rješenjem tuženika KLASA: UP/I-341-05/24-02/01, URBROJ: 376-0324-04 od 22. travnja 2024. tužitelju naloženo da u roku od 15 dana od dana primitka tog rješenja propiše i uspostavi interni poslovni proces koji će osigurati provođenje članka 18. Uredbe (EU) 2021/782 Europskog parlamenta i Vijeća od 29. travnja 2021. o pravima i obvezama putnika u željezničkom prijevozu, i najkasnije u roku od tri dana dostavi na uvid dokaze o izvršenju istog inspektoru za regulaciju tržišta željezničkih usluga i zaštitu prava putnika u željezničkom prijevozu Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti (točka II. izreke rješenja). Točkom III. izreke tog rješenja naloženo je tužitelju da odmah po izvršenju točke II. izreke tog rješenja osigura provođenje članka

18. Uredbe (EU) 2021/782 Europskog parlamenta i Vijeća od 29. travnja 2021. o pravima i obvezama putnika u željezničkom prijevozu. Točkom IV. tog rješenja propisano je da u slučaju da tužitelj ne postupi kako mu je naloženo točkom III. tog rješenja, inspektor za regulaciju tržišta željezničkih usluga i zaštitu prava putnika u željezničkom prijevozu tuženika izreći će odgovornoj osobi tužitelja novčanu kaznu u iznosu od 2.000,00 eura, a u slučaju daljnjeg neispunjavanja obaveze iz točke III. izreke tog rješenja, izreći će se druga veća novčana kazna.

18. U postupku je utvrđeno da je rješenje tuženika od 22. travnja 2024. postalo izvršno 10. svibnja 2024. te da tužitelj po istome nije postupio.

19. Naime, protiv rješenja tuženika od 22. travnja 2024. žalba nije dopuštena, ali se mogao u roku od 30 dana od dana primitka istog pokrenut upravni spor, kako je pravilno tužitelj upućen uputom o pravnom lijeku. Stoga je neosnovan prigovor tužitelja da mu je protiv tog rješenja uskraćeno pravo na pravni lijek. Tužitelj niti tvrdi, niti dokazuje, a niti je uvidom u upisnik ovog Suda utvrđeno da bi rješenje od 22. travnja 2024. pobijao tužbom, slijedom čega je nesporno isto postalo izvršno i pravomoćno, a tužitelj u tužbi protiv rješenja o izvršenju ne može s uspjehom isticati prigovore protiv rješenja koje se izvršuje, već, sukladno članku 139. stavku 4. ZUP-a, može osporavati samo vrijeme, mjesto i način izvršenja.

20. Kontrolnim inspekcijskim pregledom utvrđeno je da tužitelj nije postupio po točki III. izreke rješenja od 22. travnja 2024., odnosno nije postupio sukladno članku 18. Uredbe (EU) 2021/782 Europskog parlamenta i Vijeća od 29. travnja 2021. o pravima i obvezama putnika u željezničkom prijevozu, odnosno nije odmah putnicima ponudio izbor između predviđenih opcija i poduzeo potrebne mjere u tom pogledu, na način da ako se prilikom polaska ili u slučaju propuštanja veze ili otkazivanja putovanja može razumno očekivati da će dolazak na konačno odredište predviđen ugovorom o prijevozu kasniti 60 minuta ili više da odmah putnicima ponudi izbor između: a) povrata pune cijene karte, pod uvjetima pod kojima je bila plaćena za dionicu ili dionice putovanja koje nisu ostvarene i za dionicu ili dionice putovanja koje su već ostvarene ako putovanje s obzirom na prvobitni plan putovanja putnika više ne služi nikakvoj svrsi kao i, prema potrebi, povratno putovanje do prvog polazišta prvom prilikom, b) nastavak putovanja ili preusmjeravanje, pod usporedivim uvjetima prijevoza, do konačnog odredišta, prvom prilikom, c) nastavak putovanja ili preusmjeravanje, pod usporedivim uvjetima prijevoza do konačnog odredišta, na neki kasniji datum po izboru putnika. Tužitelj niti tvrdi niti dokazuje da bi postupio po navedenoj točki III. rješenja od 22. travnja 2024., već iznosi razloge zbog čega nije postupio, odnosno osporava zakonitost i pravilnost određene mjere, a koja se u ovom sporu, a i u postupku koji mu je prethodio, ne može s uspjehom isticati, već je tužitelj navedeno trebao osporavati tužbom protiv rješenja od 22. travnja 2024., što nije učinio, slijedom čega je navedeno rješenje postalo izvršno i pravomoćno.

21. Kako, dakle, tužitelj nije dokazao da je u konkretnim slučajevima kašnjenja postupao sukladno članku 18. Uredbe 2021/782, odnosno putnici nisu bili informirani o svojim pravima, nije im ponuđen povrat iznosa prijevozne karte, niti alternativni prijevoz, Sud osporavano rješenje tuženika, uz obrazloženje kakvo je njime dano, ne može ocijeniti nezakonitim, pri čemu su neosnovani i ostali prigovori koje tužitelj iznosi u tužbi te isti ne dovode do drukčije odluke u ovoj upravnoj stvari. Naime, tuženik je bio ovlašten za donošenje rješenja o izvršenju sukladno citiranim odredbama Zakona o općem upravnom postupku, a također se predmetna Uredba (EU) 2021/782 Europskog parlamenta i Vijeća od 29. travnja 2021. o pravima i obvezama putnika u željezničkom prijevozu primjenjuje izravno. Budući tužitelj nesporno nije postupio po izvršnom rješenju, osnovano je odgovornoj osobi tužitelja izrečena novčana kazna u

iznosu od 2.000,00 eura, sukladno članku 142. ZUP-a. Nadalje, prekršajni postupak, na što također tužitelj upire u tužbi, različit je od postupka izvršenja prema odredbama ZUP-a, o čemu se u konkretnom slučaju radi. Konačno, rok iz članka 33. stavka 5. Zakona o regulaciji tržišta željezničkih usluga i zaštiti prava putnika u željezničkom prijevozu, na što tužitelj upozorava, ne odnosi se na donošenje rješenja o prisilnom izvršenju već na donošenje rješenja koje se izvršava, a koje se, kako je ranije istaknuto, ne može osporavati u ovom upravnom sporu.

22. Valjalo je stoga, temeljem članka 116. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima presuditi kao u izreci.

U Zagrebu 5. studenoga 2026.

Sudac:
Jasna Peroš Nikolić

Uputa o pravnom lijeku:
Protiv ove presude dopuštena je žalba Visokom upravnom sudu Republike Hrvatske. Žalba se podnosi putem ovog Suda, u dovoljnom broju primjeraka za Sud i sve stranke u sporu, u roku od 15 dana od dana dostave ove presude.

Dna:
1. Tužitelju putem opunomoćenika
2. Tuženiku
3. U spis